

Carta oberta al MHP Puigdemont

written by Joan Fonollosa | 6 d'agost de 2023

Benvolgut i respectat Molt Honorable President,

No sé fins a quin punt sou conscient de com és d' excepcional l'oportunitat que els resultats electorals del passat 23J us han proporcionat. Excepcional per dos motius: perquè ocasions com aquesta passen molt poques vegades en la vida (més aviat cap) i perquè encara es més excepcional que se'n torni a tenir una segona després d'haver malbaratat la primera.

Començo reconeixent-vos la llarga piulada que vareu fer poc després de saber-se els resultats definitius i que estic segur que marca les guies mestres de la vostra actuació en les pròximes setmanes i mesos: no busqueu solucions personals sinó de país. Dieu això després d'haver recordat la duresa de l'exili i ho completàveu amb una magnífica paràbola (que alguns incultes no han sabut llegir) sobre el dit i la lluna. Tot el meu respecte i reconeixement per aquestes paraules.

Però també hi afegíeu una cosa que m'ha semblat perillosa, no pel que diu sinó pel que em sembla endevinar-hi: "tenir la clau és circumstancial. Un dia la tens i l'endemà no". Certament la frase és una obvietat; però precisament per això, quan es té, no es pot deixar passar per res del món. Això vol dir que no s'hi val a aprofitar-la per obtenir petits triomfs. En una situació com aquesta és tot o res; de fet a Madrid (i a Barcelona, ai, las!) ja han començat els cants de sirena parlant de blindar el català o de millorar el finançament autonòmic... com si tot això no vingués ja de sèrie amb la independència.

Al meu [article anterior](#) explicava la paràbola d'un pagès que va arrencar els ametllers per plantar-hi cirerers i parlava de l'abstenció en les darreres eleccions com una manera

d'arrencar uns ametllers eixorcs, però també expressava veladament la meva preocupació perquè un cop arrencats el ametllers sabéssim trobar uns cirerers prou bons. La realitat és que els ametllers no han estat arrencats del tot i Junts és el que més ben parat n'ha sortit; a més, per una carambola inversemblant d'aquelles que de vegades ens proporciona la vida, resulta que ha quedat en una posició clau. I aquí és on us voldria fer avinent una cosa que em sembla molt clara: no intenteu ser un ametller que sobreviu, ans al contrari aprofiteu aquesta extraordinària casualitat per convertir-vos en el cirerer que Catalunya necessita: és la vostra darrera oportunitat i també la nostra. La vostra perquè el poble no us perdonarà un altre octubre i la nostra perquè si això passés els costos de la independència serien molt més alts per a tothom: no oblideu mai que Urquinaona pot semblar una broma de mal gust al costat del que pot passar si no es fan les coses bé.

I com es fa això? Des de la meva modèstia em permeto recordar-vos un parell de coses que estic segur que ja sabeu però és possible que en el dia a dia de les negociacions se us oblidin.

1. La història ens demostra a bastament que Espanya mai no compleix, si més no pel que fa a Catalunya. Per tant tot acord ha de passar necessàriament perquè ells facin abans la seva part. I com que no es pot fer res abans de constituir-se el Congrés i hagi estat escollit el nou president, cap acord és possible.
2. Ni Sánchez ni Feijóo no tenen res a oferir-vos. Encara que, amb un malabarisme jurídic que em resulta inimaginable, fos possible que l'amnistia i l'autodeterminació cabessin dins de la Constitució i que a través de mecanismes que no em sé imaginar això no fos bloquejat pel sistema judicial, és evident que Espanya mai no acceptarà l'autodeterminació de Catalunya. I no ho acceptarà per una raó molt simple: li va la

supervivència i ho sap. Per tant, no us creieu res del que us prometin: a l'hora de la veritat no ho faran i, el que és pitjor, els espanyols trobaran d'allò més correcte i encertat no haver complert.

El vostre paper, doncs, és el de negociar dia i nit sense treva perquè mai no es pugui dir que no hi heu posat de la vostra part; però sabent que el resultat final serà el no-acord: mantenir-vos inflexible amb autodeterminació i amnistia (per aquest ordre, la segona ja va inclosa en la primera) i forçar un acord de govern PP-PSOE, no sé amb quina configuració, però que posarà de manifest com Espanya és incapaç de resoldre políticament el conflicte i, per tant, carregar-vos de raons per aixecar la suspensió de la independència un cop hagueu guanyat les pròximes eleccions al Parlament. I, és clar, mentrestant anar preparant el terreny diplomàtic des de la vostra posició com a eurodiputat per quan arribi el moment.

Ah, i no cal que patiu per la repetició d'eleccions: ells saben que si us manteniu ferm, els catorze diputats actuals en seran molts més i no s'ho poden permetre.

Sé que el que us demano no és pas fàcil: rebreu moltes pressions de tota mena i de totes les procedències –també des del vostre propi partit– i no us serà còmode ni econòmic ignorar-les. Tindrà els seus costos, com els té l'exili que tan dignament esteu suportant. Però és el que us demana la història en aquest moment si voleu que se us recordi com l'home que va saber estar al seu lloc en el moment decisiu. Sigueu el Bolívar de Catalunya, que a Espanya de Bismarcks en van sobrats.

Només em resta desitjar-vos sort i encert, tot esperant que arribi el temps de les cireres.

Respectuosament,